

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 22. dubna 2021 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastnících], o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 25. března 2021, č.j. 6 PP 27/2021-28,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že se podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zamítá žádost odsouzeného [celé jméno odsouzeného] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců a 6 dnů uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 22.1.2020, č.j. 14T 149/2019-65 ve spojení s usnesením téhož soudu z 15.7.2020, č.j. 14T 149/2019-92, a v trvání 4 měsíců uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 19.8.2020, č.j. 14T 75/2020-72.

2. Proti uvedenému usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení do protokolu stížnost, kterou ani dodatečně nikterak neodůvodnil.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení vyhlášení usnesení předcházejícího, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

4. V řízení, které vyhlášení napadeného usnesení předcházelo, neshledal krajský soud žádná pochybení. Odsouzený byl k veřejnému zasedání včas a řádně předvolán a bylo tedy zachováno jeho právo na přípravu. Veřejné zasedání proběhlo v přítomnosti odsouzeného, kterému byl poskytnut dostatečný prostor se k věci vyjádřit, a byly provedeny všechny důkazy, které poskytly řádný podklad pro posouzení věci. V souladu s příslušným ustanovením trestního řádu byly čteny žádost odsouzeného, hodnocení věznice, aktuální opis z rejstříku trestů, předmětná trestní rozhodnutí, příslib práce, slib bydlení a další listinné důkazy. Vyslechnuti byli odsouzený a vychovatelka Bc. [jméno] [příjmení]. Napadené rozhodnutí bylo řádně vyhlášeno a odůvodněno v přítomnosti odsouzeného a byl mu dán prostor k vyjádření se stran opravného prostředku. Opis písemného vyhotovení napadeného usnesení byl odsouzenému následně řádně doručen, přičemž také písemné odůvodnění napadeného usnesení splňuje všechny náležitosti předpokládané ustanovením § 134 odst. 2 tr. řádu.

5. Pochybení následně krajský soud neshledal ani po věcném přezkumu napadeného usnesení, neboť ani dle jeho názoru odsouzený v současné době nesplňuje podmínky pro to, aby mohl být z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn.

6. Předpokladem podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je kumulativní naplnění podmínek, jež jsou specifikovány v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku, tzn. vykonání potřebné části uloženého trestu odnětí svobody, polepšení odsouzeného a naplnění očekávání, že odsouzený povede řádný život, jímž se rozumí život bez páčání společensky škodlivé činnosti trestného či přestupkového charakteru. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu podmíněně propustit z výkonu trestu odnětí svobody každého odsouzeného, který o takový postup požádá. Naopak soud může, za určitých zákonem specifikovaných okolností, učinit výjimku a přistoupit ke zmírnění trestu v podobě podmíněného propuštění z jeho výkonu. Institut podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není ze strany odsouzených

nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s vysokou mírou pravděpodobnosti od nich lze očekávat, že povedou řádný život. Všechny podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je přitom nutno hodnotit v jejich vzájemném kontextu, nikoli izolovaně, neboť pouze tak lze učinit komplexní závěr stran toho, zda u odsouzeného došlo k naplnění účelu trestu odnětí svobody, tedy jeho nápravě, již před vykonáním celého trestu odnětí svobody a může mu tak být poskytnuto dobrodiní v podobě účasti na institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

7. Krajský soud plně sdílí názor soudu prvního stupně, podle něhož v současné době nelze u odsouzeného shledat nadstandartní (a nutno podotknout též dlouhodobý) přístup k výkonu trestu odnětí svobody, který je vyžadován pro to, aby mohlo být konstatováno splnění podmínky polepšení. Z hodnocení věznice je sice patrné, že odsouzený plní stanovený program zacházení, přičemž z hodnocení terapeutky na č.l. 21 je patrné, že odsouzený si díky účasti na terapeutickém programu Feuersteinovo instrumentální obohacování postupně vytváří náhled na dříve páchanou trestnou činnost, avšak na druhou stranu nelze pominout, že odsouzený je stále zařazen do II. přístupné skupiny vnitřní diferenciaci, přičemž dosud nezískal ani žádnou kázeňskou odměnu, v důsledku čehož lze jeho chování hodnotit sice jako řádné, avšak nikterak vymykající se běžnému vězeňskému průměru. Z výpovědi vychovatelky je sice zřejmé, že v důsledku protiepidemických opatření jsou odsouzení do jisté míry limitováni v možnosti získání kázeňských odměn za vzorné plnění pracovních povinností (odsouzený v současné době není kvůli protiepidemickým opatřením pracovním zařazen), čímž je pro ně obtížnější vytvořit si podmínky pro přeřazení do nejpříznivější přístupné skupiny vnitřní diferenciaci, nicméně ani tato skutečnost, která je ostatně s ohledem na její objektivní charakter dána u všech odsouzených, nikterak nebránila odsouzenému, aby vzorným plněním povinností i nad stanovený rámec prokázal opravdovou snahu po své nápravě. Absolvování výše uvedeného terapeutického programu je zcela nepochybně aktivitou, kterou je nutno hodnotit ve prospěch odsouzeného, nicméně je nezbytné, aby odsouzený prokázal daleko větší míru angažovanosti v rámci výkonu trestu odnětí svobody a vytvořil si podmínky pro přeřazení do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciaci. Vzhledem k již nikoli zanedbatelné míře kriminálního narušení jeho osoby, která bude rozvedena níže, je rovněž nezbytné, aby odsouzený poté, co zintenzívil svou aktivitu ve výkonu trestu odnětí svobody, prokázal určitou míru trvalosti svého polepšení, tak aby nebylo jakýchkoli pochybností o tom, že skutečně došlo k pozitivní změně v jeho hodnotových postojích a tím i eliminaci rizika případného recidivního jednání. Vzhledem k výše uvedenému se proto krajský soud může se závěry soudu prvního stupně stran podmínky polepšení plně ztotožnit, neboť z chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody je zřejmé, že dosud nebylo účelu trestu odnětí svobody, tj. nápravy odsouzeného, dosaženo, a proto mu v současné době nelze umožnit účast na institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

8. Pokud jde o třetí podmínku, jež je vyžadována § 88 odst. 1 tr. zákoníku, tj. posouzení pozitivní prognózy vedení řádného života do budoucna, tak v tomto směru rovněž krajský soud nemůže soudu prvního stupně ničeho vytýkat, neboť odsouzeným předložené přísliby zaměstnání a bydlení nemohou nahradit absenci polepšení odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody a vedle toho nemohou převážit ani nad riziky vyplývajících z jeho nikoli zanedbatelné kriminální narušenosti, jež vyplývá z jeho celkem pestré kriminální minulosti. Je sice pravdou, že k některým z odsouzení uvedených v opise z rejstříku trestů (jedná se o odsouzení uvedená pod body 1) – 4)) nelze z formálního hlediska přihlížet, neboť se u nich uplatní fikce, v jejímž důsledku se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, avšak i přesto lze všechna tato odsouzení zohlednit při posuzování splnění podmínky vedení řádného života, neboť jsou nezbytným předpokladem pro vytvoření skutečného a komplexního obrazu o trestní minulosti odsouzeného, na jehož základě lze poté učinit plnohodnotný závěr stran budoucí prognózy vedení řádného života. Takový závěr mimo jiné potvrzují také rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 12. 2013, sp.

zn. 8 Tdo 1350/2013 či Ústavního soudu České republiky ze dne 1. 12. 2005, sp. zn. II. ÚS 715/04, podle nichž: „I když předchozí odsouzení nezakládá přitěžující okolnost recidivy ve smyslu § 42 písm. p) tr. zákoníku, musí soud hodnotit poměry a možnosti nápravy obviněného, jeho sklony k páčání trestné činnosti, vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnosti jeho nápravy nebo naopak míru rezistence vůči nápravě. Musí zkoumat i trestní minulost obviněného, zda předchozí odsouzení a hrozby výkonem trestu jej neodradily od páčání trestné činnosti“ ... „Zahlázení odsouzení anebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlédl ke skutečnosti, že pachatel v minulosti spáchal trestné činy a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o jeho sklony k páčání trestné činnosti určité povahy, jeho vztah k hodnotám chráněným trestním zákonem a prognózu jeho dalšího chování“. Na odsouzeného bylo v minulosti působeno různými druhy alternativních trestů, avšak ten i přesto, že v převážné části tyto tresty řádně vykonal, nadále páchal trestnou činností, přičemž správně v této souvislosti soud prvního stupně poukazuje rovněž na velmi krátké časové intervaly mezi jednotlivými odsouzeními. Nad rámec argumentace soudu prvního stupně musí krajský soud poukázat rovněž na novou skutečnost, která nastala po vyhlášení napadeného usnesení, neboť odsouzený byl rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 11. 2020, č.j. 14 T 46/2017 – 748, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 4. 2021, č.j. 55 To 500/2020-786, pravomocně uznán vinným zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let. I tato okolnost tak svědčí o již vysoké míře trestněprávní narušenosti odsouzeného, který ač je stále osobou relativně nízkého věku, spáchal již dva zvláště závažné zločiny loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku (k prvnímu odsouzení viz. rozhodnutí Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 4 T 166/2010), a proto i z tohoto úhlu pohledu rozhodně nelze dospět k závěru, že by v současné době splňoval podmínky pro to, aby mohl být z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn.

9. Krajský soud proto s ohledem na výše vyložené důvody stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 25. března 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. dubna 2021.